

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Fabrizio Silei

Școala Egoiștilor

Ilustrații de Adriano Gon

Traducere din limba italiană
de Camelia Zara

1.

Un cuplu FERICIT

La vremea acestei povestiri, domnul și doamna Smirth erau deja un cuplu de vârstă mijlocie și nu aveau copii. Ca s-o spunem pe-aia dreaptă, nu numai că nu aveau, dar nici măcar nu luaseră în considerare această posibilitate.

Amândoi detestau copiii: zgomotoși, plângăcioși, pretențioși, costisitori și... mereu pe capul tău. Chiar și când plecau în vacanță în diferite colțuri ale lumii, căutau să evite locurile frecventate de familii. De când se cunoscuseră și se căsătoriseră, cu cincisprezece ani în urmă, nu simțiseră niciodată nevoia de a deschide acest subiect, fericiți cum erau că găsiseră unul în celălalt o potrivire de invidiat în privința intențiilor și a opiniilor.

Smirthii locuiau într-o casuță grațioasă de pe Ladbroke Road, însă își petreceau pe una dintre cele mai exclusiviste străzi ale Londrei, din cartierul Notting Hill, îngrijindu-se de afacerile lor. Printr-un noroc,

reuşiseră să-și deschidă afacerile peste drum unul de celălalt.

Pe partea dreaptă a prestigioasei Portobello Road se mutase Gregor, cu agenția lui de afaceri imobiliare cu izul vremurilor de altădată și fațada văruiată într-un frumos verde-marin, iar pe partea stângă, chiar vizavi, se instalase Katiusha, cu magazinul ei de mobilă și antichități *Smirth's Antiques*, cu o vitrină în stil liberty vopsită în roz țipător.

Această minunată amplasare geografică le permitea să se salute de la vitrinele lor și să-și trimită bezele gingașe din când în când. Fiecare se îngrijea de propriile vânzări, iar la ora prânzului mergeau împreună la *Café Ristorante Roald Dahl*, un mic local elegant din capătul străzii, unde luau prânzul discutând bucuroși despre afacerile pe care le încheiaseră de dimineață.

Nivelul ridicat de trai pe care îl aveau le permitea să nu ducă lipsă de nimic. De la aperitiv la desert, nu săreau niciodată peste niciun fel de mâncare, iar în timpul liber le plăcea să călătorească, să-și numere banii pe care îi adunau în bancă și pe carnetele de economii și să treacă în revistă împreună lista cu proprietățile lor imobiliare.

— Și nu uita de căsuța de la țară, din Nottingham! spunea domnul Gregor, bucuros că o putea adăuga la lista pe care o recitau din memorie când stăteau la masă în obişnuitul restaurant.

— Așa e. Bravo! Cât pe ce să uit de ea. Și spațiul comercial din Londra? Ce zici, oare a venit timpul să-l vindem?

Așa arătau conversațiile lor. Mai puțin când, la masa de la restaurant, le ținea companie domnul Rogers, care avea un mic magazin de bijuterii în colțul aceleiași străzi. Acest lucru se întâmpla, fără excepție, de trei ori pe săptămână: marțea, joia și sâmbăta. Cei trei luau prânzul la aceeași masă, însă fiecare cerea nota de plată separat.

Cu domnul Rogers, care era întotdeauna extrem de punctual, discutau despre politică și afaceri, călătorii de lux și mâncăruri alese sau despre cașmir și pantofi de firmă, lucruri de care cei trei, cu siguranță, nu se privau.

Putem afirma fără tăgadă că din vina acestuia din urmă, a domnului Rogers, lucrurile au luat întorsătura pe care au luat-o. De fapt, chiar acolo, la masa de la *Café Ristorante Roald Dahl*, a început toată povestea.

Domnul Gregor s-a uitat la ceas și a întrebat-o pe Katiusha:

- Astăzi e joi, corect?
- Corect! a răspuns femeia.
- E deja douăsprezece și zece. Corect?
- Corect!
- Și domnul Rogers întârzie!
- Nu-i stă în fire, recunosc femeia.
- Ce facem? Să comandăm?

— Desigur, conveni Katiusha. Vine el! Și dacă nu vine...

— Cui îi pasăăăăă!!!! fredonară la unison, ridicându-și mâinile și fluturându-le ca două steaguri în vânt. Era o expresie de-a lor, un mic joc afectat pe care îl inventaseră încă de la începutul relației.

O chetă pentru săraci? O calamitate naturală? O contribuție pentru protejarea mediului? „Donați acum!”, spuneau la radio sau la televizor. Dar, oricare ar fi fost cauza în chestiune, ei se priveau cu un aer complice și își fluturau mâinile în dreptul urechilor, fredonând: „Cui îi pasăăăăă!!!!”

Totuși, când chelnerul se apropie de masă pentru a le lua comanda, domnul Gregor îl întrebă dacă îl văzuse cumva pe domnul Rogers.

Chelnerul se uită la ei uluit și luă o mină serioasă:

— Cum? Nu știți?

— Ce să știm? Întrebară cei doi.

— Menajera l-a găsit mort azi-dimineață. Răpus de un infarct în timp ce-și lustruia colecția de monede antice!

— Nu se poate! replică neîncrezător domnul Gregor, începând să-și răsucescă cu o mână smocul de păr care-i ieșea din urechea dreaptă, ca pentru a se convinge că auzise bine.

— E abia de vârsta mea, doar patruzeci și nouă de ani, am fost colegi de școală! Și un fior rece îi trecu pe șira spinării.

Respect pe Chelnerul, cu fața îndurerată, ridică din umeri ca pentru a spune: „Ce să-i faci?”, apoi adăugă:

— Dacă îmi permiteți să vă fac o recomandare, astăzi avem o excelentă friptură de vițel cu budincă Yorkshire.

2.

o idee MĂREȚĂ

Din ziua aceea de la restaurant, când domnul Rogers trecuse în lumea celor drepti, domnul Gregor a început să se gândească nu numai la eventualitatea propriei morți, ci și la cea a soției. O boală incurabilă, un accident de mașină, o tragedie aviatică, până și un atentat terorist: nicio posibilitate nu rămăsese neexplorată. După duș, în fața oglinzii, își privi burta enormă și concluzionă că începea să îmbătrânească. Nici Katiusha, care avea cu zece ani mai puțin decât el și era slabă și toată numai fibră, nu mai era o fetișcană. Motiv pentru care, după o reflecție îndelungată, se hotărî să-i spună ideea lui.

Soția nu reacționează deloc bine:

— Aveam o înțelegere! țipă Katiusha isteric. A fost vorba fără animale! Fără pisici, fără câini idioți de care să ne împiedicăm... ce să mai spunem de copii!

— Draga mea, încearcă să înțelegi, toți banii noștri, proprietățile și acțiunile noastre!! îi explică domnul Gregor. Doar nu vrei să ajungă pe mâna Statului sau a mai știu eu cui!?

— Nu am instinct matern! Ar trebui să știi asta! îi răspunse ea. Așa sunteți voi, bărbații! Că doar copiii îi facem noi! Noi trecem prin durerile nașterii, ne riscăm viața și ieșim în lume deformată, cu ameteți și grețuri. Trebuia să-mi spui că ești ca toți ceilalți, că o să vrei copii, și nici nu m-aș fi uitat la tine! Nu vreau probleme pe cap!

— Katiusha... dar nici eu nu am instinct patern. Și în plus, în cazul nostru nu este vorba propriu-zis de un fiu... nu e asta...

— Ah, nu? Și despre ce ar fi vorba, atunci?

— Despre... despre... ei bine, despre un moștenitor! Privește lucrurile în felul acesta: avem nevoie de un moștenitor! De cineva sânge din sângele nostru, care să se ocupe de toate bunurile atunci când noi nu vom mai fi. Cineva căruia să-i transmitem toate cunoștințele noastre și care să sporească averea familiei Smirth, îngrijindu-se de case, de proprietăți și de magazine...

Katiusha, cu fața ei lungă și cabalină, toată încruntată, rumegă ideea îndelung, scoțându-și incisivii superiori în afară, ca un rozător. Tolănită în scaunul ei lălea preferat, cu brațele încrucișate și picioarele lungi și subțiri unul peste altul, se gândi la câte în lună și în stele. Apoi izbucni într-un urlet:

— Problema e că sunt prea bătrână, prostule! Am aproape patruzeci de ani!

— M-am informat în privința asta, răspunse calm domnul Gregor. Știința a făcut pași uriași, speranța de viață a crescut. Nu-i nicio problemă. Măine avem programare la doctorul nostru pentru un control general.

— Deci ești hotărât?! mormăi Katiusha, care începea să înțeleagă ce voia să spună soțul.

— Doar dacă nu vrei ca bunurile noastre să ajungă la Stat sau... la sora ta, în caz că...

— Nuuuu! Nu la sora mea și la copiii ei! Scorpia aia n-o să vadă nimic de la mine!!

Gregor zâmbi pe sub mustăți, mulțumit că găsisese punctul sensibil și mândru de temperamentul soției. Mai avea foarte puțin ca s-o convingă.

— Desigur, nu trebuie să naști neapărat. Dacă gândul ăsta te înspăimântă, putem foarte bine să adoptăm plodul altora... sunt cu sutele ai nimănui.

— Nici nu mă gândesc! Dacă dorești un moștenitor, o să-l avem, și va fi sânge din sângele nostru, chit că mor! Nimeni în afară de fiul nostru nu se va atinge de averea noastră!

Se îmbrățișară bucuroși.

O lună mai târziu, doamna Smirth își anunță soțul că este însărcinată și că se simte îngrozitor, dar treaba era ca și făcută.

3.

Moștenitorul

Nepăsătoare față de burta mare, care, pe corpul ei uscățiv, părea un fel de protuberanță anormală, Katiusha continuă să lucreze și să-și ducă viața ca mai înainte, până într-o noapte de la jumătatea lui august, când copilul hotărî să vină pe lume și, din cauza șoldurilor înguste ale mamei, ieși la lumină cu ajutorul unui doctor abil, printr-o tăietură perfectă de cezariană.

Ajunși în grabă la spital și puși în situația de a-i da un nume nou-născutului, deciseră să-l cheme Primo.

— Și ultimul! ținu să menționeze istovită sărmana Katiusha, care avea să-și amintească această experiență ca pe unul dintre cele mai neplăcute și mai amare evenimente din viața sa.

— Da, spuse domnul Gregor. Îi vom pune numele Primo pentru că fiul nostru trebuie să fie întotdeauna primul și să țină minte că trebuie să se gândească mai întâi de toate la sine însuși și abia dup-aia, *mult dup-aia*, la restul lumii!

După ce micuțul fu dus acasă — la subraț, ca un teanc de dosare —, cei doi soți își dădură imediat seama că le este imposibil să se îngrijească de el.

— De alăptat nici nu se pune problema! exclamă Katiusha.

De scutece și biberoane nici n-au deschis vorba. Simțeau că li se face greață numai gândindu-se la asta.

Astfel, dădură în ziar un anunț cum nu se mai văzuse de la începutul secolului. Zicea așa:

AAA.CĂUTĂM DOICĂ

să îngrijească de țănc. Se oferă remunerație adecvată, cazare și masă într-o zonă exclusivistă din Londra. Rugăm seriozitate. Fără pierde-vară, hoți, dezordonați și nespălați.

DI și Dna Smirth Tel. 020-5241687

Peste exact douăzeci și patru de ore, la ușa lor se prezentă Enrichetta Stevenson, care sosea direct de la țară. Era o tânără în floarea vârstei, părea o femeie simplă, dar sănătoasă, și avea un zâmbet atât de binevoitor, încât până și Sfântul Cristofor ar fi invidiat-o.

Enrichetta tocmai își înțârcase ultimul copil și, de nevoie, îl lăsase în grija surorii sale pentru ca ea să poată veni în oraș, să lucreze pentru Smirthi.

Pentru Gregor și Katiusha fu o adevărată binecuvântare. La puțin timp după aceea, putură să uite cu desăvârșire de copil, abandonat cu totul în grija tinerei femei cu chipul dolofan și rozaliu ca un